

Sag ind for militær Domstol. I det hele taget, naar Lovforslaget gaar ud paa, hvad der jo er Meningen, at Sager mellem Borgere indbyrdes skulle høre under borgerlige Domstole, og at en Officer udenfor sin militære Stilling er stillet lige med en almindelig Borger, saa fører Konsekvensen til, at ogsaa de private Straffesager maa henlægges til de borgerlige Domstole. At en Straffesag er privat, vil jo netop paa godt Dansk sige, at det offentlige ikke bryder sig om den, det er et Mellemværende, der ikke vedrører det offentlige, men kun vedrører de to Parter.

Imidlertid er det som sagt ikke lykkes mig at vinde tilstrækkelig Stemning i Udvalget for dette Forslag, og jeg havde derfor tænkt paa helt at frafalde det, idet jeg, naar ikke Ministeren og det høje Ting vilde have Æren ogsaa af denne lille Reform, ikke vilde forlænge Tiden ved at stille det og lade afstemme om det. Men i sidste Øjeblik er jeg bleven opmærksom paa, at Forslaget eller et noget lignende i hvert Fald bliver nødvendigt. I § 1, saaledes som den staar i Lovforslaget, er der nemlig sagt, at alle Sager, som hverken angaa militære Tjenesteforhold eller ere Straffesager, skulle høre under de borgerlige Domstole. Jeg er bange for, at det er en lidt for tvivlsom Bestemmelse. Jeg maa maaske forudskikke, at efter Undersøgelser, som jeg — for Resten i største Hast — har haft Lejlighed til at anstille, er det den gældende Rets Regler, at private Straffesager, altsaa Straffesager, som anlægges af den private, skulle høre under militær Domstol. I de Love, der omhandle dette, nemlig Forordningen af 15. Juni 1771 og ligeledes i Plakaten af 1778, sondres der imellem Misgerningssager og Sager om Gods og Gæld. Men om nu de private Straffesager, som ligge imellem disse, høre til det ene eller det andet, kan være uhyre tvivlsomt. Naar jeg ser hen til Praksis, har jeg nok fundet en enkelt Overrettsdom — der er maaske nok et Par Stykker — der antager, at Sager om Straf for Injurier, selv her i København, høre under militær Ret, men jeg har ikke fundet en eneste Højesteretsdom, og jeg tror ikke, der findes nogen saadan, som har afgjort dette Spørgsmaal. Hvad dernæst angaar saadanne Sager, som jeg før eksempelvis nævnedes, altsaa Sager, som angaa f. Eks. Afspærring af en Vej, hvilket efter Naboers eller andres Mening formentlig er ulovlig, saa tror jeg ikke, at man har nogen Hjemmel i den nugældende Ret til at lægge dem hen til Krigsretten. Jeg tror tværtimod, man vil

sige, at det er en Sag, som angaar fast Ejendom, og den vil derfor høre ind under den civile Ret. Nu har det jo ikke været Meningen ved Lovforslaget at gøre noget Tilbageskridt i den Retning, men det vil uægtelig blive Tilfældet, ifald man antager, at Sager, som tidligere hørte under den civile Ret i København, ikke længere skulle høre under den; det har ikke været Meningen. Det forekommer mig derfor, at man i alt Fald maa være opmærksom paa dette Punkt. Det kan ikke være ønskeligt, at man lader en Lov gaa af fra Tinget, om hvis Forstaaelse man erkender eller indrømmer, at der kan være betydelig Tvivl. Denne Tvivl sparer man ganske ved at vedtage mit Ændringsforslag, og jeg vil henstille, om det ikke skulde være muligt, at man inden næste Behandling kunde blive enig enten om det eller i alt Fald om en Rettelse i § 1.

Parkov: Jeg kan i det væsentlige give min Tilslutning til de Udtalelser, som faldt fra den ærede Ordfører for Flertallet i denne Sag, og navnlig til de Udtalelser, som faldt fra det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Martin Madsen Halsted). Naar jeg har begæret Ordet, er det, fordi man i Ændringsforslagene i Afsnit II og navnlig i dette Afsnits § 4 er kommen ind paa at foreslaa en Ændring i Krigsretternes Sammensætning, en Ændring, jeg i og for sig meget kan billige, idet den gaar ud paa, at naar titalte er Underofficer eller dermed ligestillet, skulle de menige udtræde som Dommere. Men jeg synes, at naar man saaledes kommer ind paa at forandre den nuværende Sammensætning af Krigsretten, kunde man gøre Skridtet videre og komme til en Simplifikation af Rettens Sammensætning, som dels kunde være til Gavn for selve Rettens Arbejde og dels ogsaa til Nytte for Afdelingerne, idet de derved sparede en ofte ret pinlig Afgivelse af Dommere.

Saaledes som Forholdet er i Øjeblikket, er Krigsretten sammensat af en Stabs-officer, som er Formand, 2 Kaptajner, 2 Premierløjtnanter, 2 Sekondløjtnanter, 2 Sergenter, 2 Korporaler og 2 menige. Nu er der altsaa foreslaaet den Bestemmelse, at naar det er en Underofficer, der tildales, saa bortfalde de menige og erstattes med 2 Underofficerer af Sergentklassen. De blive altsaa stadigvæk 13 i Tal. Jeg tror, det var fuldkommen tilstrækkeligt, naar man nøjedes med at sammensætte Krigsretten af en Stabs-officer som Formand, 2 Kaptajner, 2 Løjtnanter og 2